

[Gert Petersen]

den fremgang, finansministeren taler om ved forskellige lejligheder, de skal også betale for den. En regning er skrevet ud i form af direkte nedskæringer, en anden regning skal kommunerne forvalte og altså ordne nedskæringerne dér, og en tredje regning er, efter hvad der forlyder, på vej. Kun regeringen kender den endnu, men at den vil ramme meget hårdt, af størrelsesordenen 12 mia kr., er der ingen tvivl om.

Ja men nogle i det danske folk må regeringens politik vel være til gavn for? Det er da også tilfældet. Dansk Arbejdsgiverforening jubler ikke uden grund. Storbanks, aktie- og obligationsejere er også ærligt tilfredse. De har fået deres regering. Det brede danske folk derimod har klaret sig skidt under denne regering, og jo dårligere folk var stillet i forvejen, jo værre er det gået dem.

Så er der spørgsmålet om, hvordan Danmark har klaret sig. Det kunne jo være, at ofrene var noget værd, at det ville føre til en forbedring. Der er sket et vist rentefald og et vist fald i oliepriserne. Det skyldes for rentefaldets vedkommende i nogen grad regeringens egen politik, men stort set – det gælder især olieprisfaldet – hvad der er sket i udlandet, altså internationale forhold.

Det, som kunne være en regerings fortjeneste, ville være en rigtig udnyttelse af de spæde muligheder, der ligger heri. Hvad gør denne regering? Den ledes af en stivbenet tro på den frie markedsøkonomis velsignelser. Det er sagt i parentes den mest dogmatiske regering, Danmark overhovedet har haft. Derfor bæres dens politik af 3 hovedelementer.

1. Almindelige lønmodtageres realløn skal beskæres.

2. Den offentlige sektors virkeområde skal indskrænkes.

3. Overførslerne til dem, der er dårligst stillede, skal sættes ned.

Selvfølgelig er der mening i denne dogmatiske galskab, for der sker jo en omfordeling fra løn til profit, fra de fattige til de rige. Men når de nyliberale fanatikere tror, at de herved kan klare landets samlede økonomiske problemer, så vil de blive bittert skuffede, for de øgede profitter, som utvivlsomt vil blive opnået af dem, der klarer sig, vil blive ledsaget af en generelt mindre efterspørgsel, dårligere afsætning, fortsat stagnation i pro-

duktionen og i investeringerne, som i forvejen er faldet katastrofalt.

Spørgsmålet om de produktive investeringer er et helt centralt spørgsmål, og det afgøres af, at det stadig bedst kan betale sig at anbringe pengene passivt, at krisen har skabt overkapacitet, at der med nedgangen i den offentlige og private efterspørgsel ikke er nogen spore til yderligere produktion og yderligere investeringer, og at der heller ikke er større muligheder for væsentlige eksportforøgelse, fordi de andre lande fører en tilsvarende restriktiv politik.

Disse problemer kan kun løses gennem en bevidst og styret offentlig indsats for de rigtige investeringer og ved en anden socialøkonomisk politik indadtil. Med sin politik øger og uddyber regeringen derimod alle disse problemer. Det er en dogmatisk politik, som vil gøre tingene endnu vanskeligere, ikke alene for almindelige mennesker i Danmark, men også for det danske samfund som helhed. Det er altså den måde, hvorpå regeringen »udnytter« de spæde muligheder, der ligger i det internationale rentefald og i olieprisfaldet. Der er tale om en politik, som ikke alene er asocial, men også virkningsløs, ja, sandsynligvis skadelig, hvis vi ser på dansk økonomi som en helhed, ikke bare på nogle enkelte kapitalister, som klarer sig i konkurrencen.

Til sidst er der spørgsmålet om, hvordan regeringen har klaret sig. Det danske folk er det ikke gået særlig godt, Danmark som sådant er det ikke gået særlig godt, men så er det altså, at man må indrømme, at regeringen har klaret en del. Den har fået de vigtigste dele af sin politik igennem. Om det har gjort den mere populær, ved jeg ikke, men statsministerens fingerfærdighed har givetvis fået hundrede tusinder af vælgere, som sidste gang stemte på venstre, centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti, fremskridtspartiet og det radikale venstre, til nu at slutte op omkring det konservative folkeparti. Men det turde være et privat anliggende eller et privat slagsmål, som jeg ikke skal blande mig i.

Til fingerfærdigheden hører en vis fornyelse af parlamentariske skikke, i begyndelsen ganske rimeligt, men på det sidste uholdbart og farligt. Statsministeren anser ikke nødvendigvis et nederlag her i salen for et kabinets-spørgsmål. Det synes jeg er rimeligt, også selv om princippet er blevet anvendt bredere,